tiiži ei saa muidu tõsta, kui Rahvasteliitu järele jäänud suurriikide relvajõu tõstmisega. Sest Rahvasteliidu tugevus oleneb kõigepealt tema liikmete ja esijoones suurriikide tugevusest. Kui lugu on nii, siis ei olegi väljavaated kõige halvemad. Inglismaa relvastub palavikuliselt ja Prantsusmaa hoiab alal oma traditsioonilise seisukoha Euroopa tugevaima mandririigina. Et mõlemad on täielikult ühtlustanud oma välispoliitilised seisukohad ja neile on lähenemas ka Ameerika, kes, kuigi hoides eemale Rahvasteliidust, toetab järjest suuremas ulatuses Rahvasteliidu ideaale, võiks loota isegi ehk lähemas tulevikus Rahvasteliidu rohkemat esilenihkumist.

Teiseks on kogemused õpetanud, et Rahvasteliit peab rohkem käituma oma jõu kohaselt, et ta ei saa ega tohi endale võtta üle jõu käivaid kohustusi, nagu sanktsioonide puhul Itaalia-Abessiinia sõjas. See tingib vist Rahvasteliidu protseduuri elastilisemaks muutumist, suuremat ettevaatust sanktsioonide rakendamisel ja võib-olla ka väiksemate riikide riski vähendamist. Selle kaudu võiks vahest saavutada seda, et need riigid, kes mõtleksid oma erapooletust konfliktides säilitada asetumisega väljapoole Rahvasteliitu, läheneksid erapooletu riigi seisukohale kohustuste ja koormiste vähendamisega Rahvasteliidu raamides.

Niisuguste võimaluste kõrval ei tohi jätta tähele panemata ka pingutusi, mis käivad aluste otsimisel vastuolude lahendamiseks riikide vahel majanduslikul pinnal. Inglismaa ja Prantsusmaa volitusel on Belgia endine peaminister van Zeeland aasta läbi töötanud kava kallal, mis peaks võimaldama rahvusvahelise kaubanduse elustamist, võib-olla ka toorainete saamise rahuldavat lahendamist, misjuures asumaade nimelise valdamise küsimus kaotaks oma tähtsuse, ja ka riikide rahanduse saneerimist. Kuid kõik see saaks teostuda ainult kollektiivsete kokkulepete kujul, mille vastas-

Eesti kroonika 1937, lk. 21